

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 30/2020
23.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Радослава Петровића, чланова већа, у правној ствари предлагача Општа болница „Bel Medic“ Београд, чији је пуномоћник Стана Младеновић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Врховног касационог суда Р4 г 22/2020 од 22.09.2020. године, у седници одржаној 23.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Врховног касационог суда Р4 г 22/2020 од 22.09.2020. године.

Образложење

Решењем Врховног касационог суда Р4 г 22/2020 од 22.09.2020. године, одбијен је, као неоснован, приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 2276/2019.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 17. истог Закона, нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према стању у списима, предлагач је 14.08.2020. године поднео Врховном касационом суду приговор ради убрзања поступка у предмету Рев 2276/2019 са захтевом да се утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Одлучујући о поднетом приговору Врховни касациони суд је спровео испитни поступак, па је утврдио да су тужиоци АА и ББ против као туженог овде предлагача поднели тужбу Основном суду у Нишу 08.02.2011. године, да је пресудом П 4892/2012 одбијен тужбени захтев тужилаца и тужиоци обавезани да туженом накнаде трошкове парничног поступка. Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 136/2016 од 07.04.20016. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Против другостепене пресуде тужиоци су изјавили ревизију Врховном касационом суду

20.05.2016. године, као и предлог за понављање поступка 23.06.2016. године. Решењем Основног суда у Нишу од 25.08.2016. године одлучено је да се застаје са поступком по ревизији тужилаца до окончања поступка поводом предлога за понављање поступка, а решењем Основног суда у Нишу П 4892/12 од 18.01.2017. година (донетог након одржаног рочишта) одбијен је предлог тужилаца за понављање поступка. Решењем Вишег суда у Нишу Гж 2988/2017 од 23.01.2019. године одбијена је жалба тужилаца и потврђено првостепено решење. Списи су достављени Врховном касационом суду 30.05.2019. године, ради одлучивања о ревизији, предмет је заведен под Рев 2276/2019 и на седници већа одржаној 27.08.2020. године одлучено је о ревизији тужилаца, а списи са одлуком су предати судској пракси 23.11.2020. године.

Анализирајући дужину трајања поступка, Врховни касациони суд је оценио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, те да приговор није основан, будући да је од подношења тужбе 08.02.2011. године до доношења правноснажне одлуке, односно до правноснажног окончања овог поступка доношењем другостепене пресуде 07.04.2016. године, прошло четири године и шест месеци, а до доношења одлуке по ревизији, након што су списи достављени Врховном касационом суду још петнаест месеци, да у наведеном периоду нису уочени пропусти судова који би утицали на дужину трајања овог поступка, а његово укупно трајање не указује да поступак није спроведен у разумном року због чега је одбио приговор предлагача за заштиту права на суђење у разумном року, применом члана 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Према члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Врховни касациони суд налази да је адекватном анализом дужине трајања поступка, као и предузетих процесних радњи од стране суда и понашања предлагача, правилно закључено да приговор предлагача није основан. У конкретном случају, правилно је оцењено да се ради о парничном поступку у коме су нижестепени судови поступали у разумном року приликом вођења овог парничног поступка узимајући у обзир дужину целокупног поступка, околност да је поступак прошао кроз три законске инстанце од првостепеног преко апелационог суда до Врховног касационог суда, те да је након што је предлагач поднео приговор за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев 2276/2019, на седници већа одржаној 27.08.2020. године одлучено о ревизији тужилаца а списи са одлуком предати судској пракси 23.11.2020. године. Сходно наведеном правилан је закључак суда да подносиоцу није повређено право на суђење у разумном року, имајући у виду целину поступка, односно саму дужину трајања поступка, па је имајући у виду наведено жалба предлагача неоснована.

Жалбени наводи који се односе на околност да је одлука по ревизији (која је донета на седници већа одржаној 27.08.2020. године), у складу са одредбом члана 354.

Закона о парничном поступку већ морала бити експедована, нису основани. Наиме, одредбом члана 419. Закона о парничном поступку прописано је ако у чл. 403. до 418. овог закона није другачије прописано, у поступку поводом ревизије сходно се примењују одредбе члана 67, 70. и 355, члана 369. ст. 2. и 3, чл. 370, 371. и 376, члана 380. ст. 2. и 3, члана 381. став 2, члана 382. и чл. 395. до 398. овог закона. Дакле, у поступку поводом ревизије у погледу времена израде одлуке по изјављеној ревизији не примењују се рокови прописани одредбом члана 354. ЗПП.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно одбијен захтев предлагача, па је применом члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић